Raad van State

200706778/1.
Datum uitspraak: 22 januari 2008

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellante,

tegen de uitspraak in zaak nr. 07/548 van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Utrecht, van 23 augustus 2007 in het geding tussen:

en

de staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 11 februari 2004 heeft de minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie een aanvraag van (hierna: de vreemdeling) om haar een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen.

Bij besluit van 18 december 2006 heeft de minister van Justitie het daartegen door de vreemdeling gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 23 augustus 2007, verzonden op 27 augustus 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Utrecht, het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de vreemdeling bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 21 september 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De staatssecretaris van Justitie heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. M.A.A. Mondt-Schouten, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. Y.M. van Soest-Ahlers, ambtenaar van Staat.

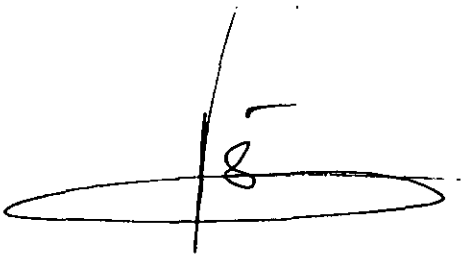
w.g. Mondt-Schouten
lid van de enkelvoudige kamer

w.g. Van Soest-Ahlers
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 22 januari 2008

513.
Verzonden: 22 januari 2008

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,
voor deze,

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

uitspraak

RECHTBANK DEN HAAG

Zittinghoudende te Utrecht
Sector bestuursrecht

zaaknummers: AWB 07/548 BEPTDN (beroepszaak)
AWB 07/562 BEPTDN (voorlopige voorziening)

uitspraak van de enkelvoudige kamer voor de behandeling van vreemdelingenzaken en de voorzieningenrechter d.d. 23 augustus 2007

inzake

geboren op van Turkse nationaliteit,
Eiseres/verzoekster,
gemachtigde: mr. J.W.H.M. Koers, advocaat te Doesburg,

tegen een besluit van

de Staatssecretaris van Justitie, voorheen de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie, verweerder,
gemachtigde: mr. C. de Jongh, werkzaam bij de onder verweerder ressorterende Immigratie- en Naturalisatiedienst te Den Haag.

Inleiding
1.1 Bij beslissing van 18 december 2006 heeft verweerder het bezwaar van eiseres/verzoekster (hierna te noemen: eiseres) tegen zijn besluit van 11 februari 2004 ongegrond verklaard. Bij laatstgenoemd besluit heeft verweerder de aanvraag van eiseres van 7 april 2003 om haar een verblijfsvergunning te verlenen afgewezen. Eiseres heeft tegen de beslissing van 18 december 2006 beroep bij deze rechtbank ingesteld.

1.2 Eiseres heeft de rechtbank tevens verzocht bij wijze van voorlopige voorziening te bepalen dat uitzetting achterwege dient te blijven, totdat op het beroep is beslist.

1.3 De gedingen zijn behandeld ter zitting van 26 juli 2007 waar eiseres in persoon is verschenen. Eiseres en verweerder hebben ter zitting bij monde van hun gemachtigden hun standpunten toegelicht.

Overwegingen
Ten aanzien van het beroep

2.1 In geschil is of eiseres in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd.

2.2 Eiseres, afkomstig uit Turkije, is sinds 1 september 1990 in Nederland. In de periode september 1990 tot februari 1992 was zij in het bezit van een vergunning tot verblijf bij haar echtgenoot. Deze vergunning is op 4 februari 1992 ingetrokken. Op 7 april 2003 heeft eiseres een aanvraag ingediend die de inleiding vormde voor de onderhavige procedure. Aan deze aanvraag heeft eiseres ten grondslag gelegd dat zij in aanmerking komt voor een

verblijfsvergunning met als doel: "medische behandeling".

2.3 Bij besluit van 11 februari 2004 heeft verweerder de aanvraag van eiseres niet ingewilligd wegens het ontbreken van een machtiging tot voorlopig verblijf (mvv). Het besluit van 9 november 2004 op het tegen voornoemde beslissing gerichte bezwaar is bij uitspraak van deze rechtbank, zittingsplaats Arnhem, van 15 april 2005 vernietigd wegens schending van de motiveringsplicht. De rechtbank heeft in die uitspraak overwogen, samengevat, dat verweerder het besluit van 9 november 2004 niet kon baseren op de aan dat besluit ten grondslag gelegde rapportage van het Bureau Medische Advisering (BMA), omdat niet was voldaan aan de in die rapportage gestelde voorwaarden onder welke de BMA-arts eiseres in staat achtte te reizen naar Turkije teneinde aldaar de mvv-procedure te doorlopen.

2.4 Verweerder heeft daarop het thans bestreden besluit genomen en dit besluit, voor zover hier van belang en samengevat, doen steunen op de volgende overwegingen. Eiseres is niet in het bezit van een geldige mvv. Ter beoordeling staat derhalve in de eerste plaats de vraag of eiseres vrijgesteld kan worden van dit vereiste op grond van artikel 17, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw). Uit het nadere advies van het BMA van 12 juli 2006 is gebleken dat eiseres thans in staat is om met gangbare vervoermiddelen te reizen, mits voldaan is aan de in dat advies gestelde voorwaarde dat enige medische voorziening tijdens of na de reis aanwezig is. Om deze reden komt eiseres niet in aanmerking voor vrijstelling van het mvv-vereiste als bedoeld in artikel 17, eerste lid, aanhef en onder c, Vw, aldus verweerder. Voorts heeft verweerder geconcludeerd dat er geen sprake is van bijzondere omstandigheden op basis waarvan eiseres een geslaagd beroep toekomt op de hardheidsclausule, zoals neergelegd in artikel 3.71, vierde lid, van het Vreemdelingenbesluit 2000 (Vb).

2.5 Eiseres bestrijdt dit besluit en heeft daartegen aangevoerd, zakelijk weergegeven, dat zij niet in staat is om te reizen zodat zij dient te worden vrijgesteld van het mvv-vereiste. In dat verband heeft zij aangevoerd dat het risico op acute psychische decompensatie niet kan worden weggenomen door het treffen van maatregelen bij terugkeer naar Turkije. Bij eventuele gedwongen uitzetting zal de uitzetting op zichzelf juist een oorzaak kunnen zijn voor exacerbatie van haar aandoening, waardoor het suïciderisico zal toenemen. Ook de omstandigheden waarin zij in Turkije zal komen te verkeren zullen haar medische conditie doen verslechteren. Voorts heeft eiseres gesteld dat de omstandigheid dat zij al lange tijd, ongeveer 17 jaar, in Nederland verblijft, en alhier gezinsleven heeft met haar echtgenoot en kinderen, in de belangenafweging een belangrijke rol dient te spelen. Eiseres volhardt in haar eerdere stelling dat haar een beroep toekomt op de hardheidsclausule. Ter zitting heeft eiseres aangevoerd dat zij van mening is dat verweerder verantwoordelijk is voor de noodzakelijke begeleiding tijdens een eventuele reis naar Turkije.

2.6 Verweerder heeft in beroep herhaald hetgeen in het bestreden besluit is neergelegd en voorts aangevoerd dat het aan eiseres is de noodzakelijke begeleiding te realiseren teneinde een terugkeer naar Turkije mogelijk te maken. Ingeval van een gedwongen uitzetting aanvaardt verweerder de verantwoordelijkheid voor het vervullen van de ingevolge het BMA-advies geldende voorwaarden.

2.7 Ingevolge artikel 13 Vw wordt een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning slechts ingewilligd, indien –voor zover hier van belang– internationale verplichtingen dan wel klemmende redenen van humanitaire aard daartoe nopen.

2.8 Ingevolge artikel 16, eerde lid, aanhef en onder a, Vw kan een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 14 Vw worden afgewezen, indien de vreemdeling niet beschikt over een geldige mvv die overeenkomt met het verblijfsdoel waarvoor de verblijfsvergunning is aangevraagd. Ingevolge artikel 16, tweede lid, Vw kunnen bij of krachtens algemene maatregel van bestuur regels worden gesteld over de toepassing van de gronden, bedoeld in het eerste lid.

2.9 Ingevolge artikel 17, eerste lid, aanhef en onder c, Vw wordt een aanvraag niet afgewezen wegens het ontbreken van een geldige mvv indien het een vreemdeling betreft voor wie het gelet op diens gezondheidstoestand niet verantwoord is om te reizen.

2.10 Ingevolge artikel 3.71, eerste lid, Vb wordt de aanvraag tot het verlenen van de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, bedoeld in artikel 14 Vw, afgewezen indien de vreemdeling niet beschikt over een geldige mvv.
Ingevolge het vierde lid van dat artikel kan de Minister het eerste lid buiten toepassing laten, voor zover toepassing daarvan naar zijn oordeel kan leiden tot een onbillijkheid van overwegende aard (de hardheidsclausule).

De rechtbank overweegt als volgt.

2.11 Niet in geschil is dat eiseres niet beschikt over een voor een verblijfsvergunning regulier in beginsel vereiste mvv. Evenmin is in geschil dat eiseres kampt met (ernstige) psychiatrische klachten, waarvoor zij hier te lande wordt behandeld door een psychiater.

2.12 Thans staat opnieuw ter beoordeling of, mede gelet op evengenoemde uitspraak van deze rechtbank, verweerder terecht heeft geoordeeld dat het voor eiseres, gelet op haar gezondheidstoestand, niet onverantwoord is te reizen teneinde in Turkije een mvv-aanvraag te kunnen doen.

2.13 De rechtbank overweegt dat verweerders besluit in belangrijke mate steunt op het BMA-advies van 12 juli 2006. In dat advies, dat is opgesteld onder meer op basis van informatie van de behandelend psychiater van eiseres en haar huisarts, alsmede op basis van documenten waaruit de beschikbaarheid van bepaalde behandelingen en medicatie in Turkije blijkt, heeft de opstellend arts geconcludeerd dat het uitblijven van een behandeling op korte termijn zal leiden tot een medische noodsituatie. In het advies is voorts evenwel geconcludeerd dat in Turkije adequate behandelmogelijkheden bestaan voor de aandoening van eiseres. Ten aanzien van de mogelijkheid om te reizen is als volgt geconcludeerd:
"Gezien de huidige medische inzichten acht ik betrokkene in staat te reizen met gangbare vervoermiddelen als boot, trein, bus, auto en vliegtuig. Ik heb wel aanwijzingen dat enige medische voorziening voor, tijdens of direct na de reis noodzakelijk is, namelijk betrokkene dient gedurende de reis begeleid te worden door een psychiatrisch geschoold hulpverlener. Betrokkene moet gedurende de reis de beschikking hebben over de voor haar voorgeschreven medicatie."
Hetgeen eiseres in beroep heeft aangevoerd kan naar het oordeel van de rechtbank niet afdoen aan de inhoud van het BMA-advies, terwijl de rechtbank evenmin is gebleken dat het advies op onvoldoende zorgvuldige wijze tot stand is gekomen. In dat verband overweegt de rechtbank dat niet is gebleken dat behandeling van de aandoening van eiseres in Turkije niet zou kunnen plaatsvinden, zodat van een medische noodsituatie als gevolg van het uitblijven daarvan in beginsel geen sprake behoeft te zijn. Nu ook het reizen op zichzelf, blijkens het BMA-advies, mits omkleed met de nodige zorg, zal kunnen plaatsvinden en nu thans niet aan

de orde is – zoals ten tijde van de eerdergenoemde uitspraak wel het geval – dat verweerder zich niet aan deze voorschriften heeft gehouden, dan wel dat aannemelijk is dat hij zich daaraan niet zal houden, heeft verweerder zich naar het oordeel van de rechtbank terecht op het standpunt gesteld dat zich geen situatie voordoet als bedoeld in artikel 17, eerste lid, aanhef en onder c Vw.

2.14 Ten aanzien van het beroep op de hardheidsclausule overweegt de rechtbank als volgt. Beoogd is dat verweerder alleen in zeer bijzondere, individuele gevallen kan afzien van het volharden in de eis van het in het bezit zijn van een mvv. Gelet op de beoordelingsruimte van verweerder om de hardheidsclausule toe te passen dient de rechter zich terughoudend op te stellen bij toetsing aan artikel 3.71, vierde lid, Vb.

2.15 Verweerder heeft aan zijn standpunt dat hij geen gebruik behoefde te maken van zijn bevoegdheid, ingevolge de hardheidsclausule eiseres vrij te stellen van het mvv-vereiste, ten grondslag gelegd dat als beleidsuitgangspunt geldt dat een beroep op de hardheidsclausule slechts in zeer uitzonderlijke gevallen kan worden gehonoreerd. Voorts heeft verweerder gesteld, zoals ook hiervoor overwogen onder 2.13, dat in Turkije adequate behandelmogelijkheden bestaan voor de aandoening van eiseres. Voor zover eiseres heeft beoogd te stellen dat zij feitelijk geen toegang zal hebben tot de noodzakelijke zorg in Turkije verwijst verweerder naar een uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (AbRS 9 maart 2004, JV2004/182) waaruit volgt dat de feitelijke toegang tot de zorg niet behoort tot de bij de belangenafweging te betrekken criteria. Verweerder heeft voorts aan zijn beslissing ten grondslag gelegd dat het langdurige verblijf van eiseres in Nederland niet kan leiden tot een andere conclusie. Dat eiseres wegens het voeren van toelatingsprocedures langdurig in Nederland verbleven heeft geeft geen recht op de gezochte vrijstelling. Ten slotte heeft verweerder met betrekking tot het betoog van eiseres betreffende het gezinsleven hier te lande geconcludeerd dat dit evenmin kan leiden tot het beoogde doel, nu de partner van eiseres geen rechtmatig verblijf heeft en aldus evenals eiseres een vertrekplicht heeft.

2.16 Gelet op het voorgaande kan de rechtbank niet anders dan concluderen dat, hoezeer ook begrijpelijk is dat eiseres van mening is dat haar behandeling in Nederland moet worden voortgezet en dat zij vreest voor haar toekomst in Turkije na een langdurig verblijf in Nederland, verweerder zich op het standpunt heeft kunnen stellen dat er in het geval van eiseres geen sprake is van een bijzondere individuele omstandigheid op basis waarvan het van een bijzondere hardheid zou getuigen onverkort aan het wettelijk mvv-vereiste vast te houden.

2.17 Op grond van het vorenstaande is de rechtbank van oordeel dat verweerder terecht heeft besloten dat eiseres ingevolge genoemde regelgeving niet in aanmerking komt voor de gevraagde verblijfsvergunning.

2.18 Aangezien ook overigens geen aanleiding bestaat om te oordelen dat het bestreden besluit niet in stand kan blijven, wordt het beroep ongegrond verklaard.

Ten aanzien van de voorlopige voorziening

2.19 Gegeven de beslissing in de hoofdzaak is er geen grond meer voor het treffen van de verzochte voorlopige voorziening, zodat het verzoek zal worden afgewezen.

Ten aanzien van het beroep en de voorlopige voorziening

2.20 Van omstandigheden op grond waarvan een van de partijen zou moeten worden veroordeeld in de door de andere partij gemaakte proceskosten, is niet gebleken.

Beslissing

De rechtbank:

Ten aanzien van de hoofdzaak:

verklaart het beroep ongegrond.

De voorzieningenrechter:

Ten aanzien van de gevraagde voorlopige voorziening:

wijst het verzoek om een voorlopige voorziening af.

Deze uitspraak is gedaan door mr. H. Gorter, lid van de enkelvoudige kamer voor vreemdelingenzaken, tevens voorzieningenrechter, en uitgesproken in het openbaar op 23 augustus 2007, in tegenwoordigheid van mr. O. Veldman als griffier.

de griffier de rechter

afschrift verzonden op: 27 AUG 2007

Rechtsmiddel

27/9-07 Tegen deze uitspraak kunnen partijen binnen vier weken na verzending van deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, onder vermelding van "Hoger beroep vreemdelingenzaken", Postbus 16113, 2500 BC Den Haag. Het beroepschrift dient één of meer grieven te bevatten. Artikel 6:6 Algemene wet bestuursrecht is niet van toepassing.
Tegen deze uitspraak staat, voorzover die betreft het verzoek om een voorlopige voorziening, ingevolge artikel 37, tweede lid, aanhef en onder d, Wet op de Raad van State geen hoger beroep open.

Voor kopie conform
De Griffier

Koers & Romviel
advocaten

RAAD VAN STATE
INGEKOMEN
2 1 SEP 2007
ZAAKNR.
AAN:
BEHANDELD: DD: PAR:

Aan de Afdeling Bestuursrechtspraak van de
Raad van State
Hoger Beroep Vreemdelingenzaken
te 's-Gravenhage.

Appellante, geboren , van Turkse nationaliteit, wonende te , ten deze woonplaats kiezende te Doesburg aan de Oranjesingel 6 (Postadres: Postbus 32, 6980 AA Doesburg) ten kantore van Koers & Romviel advocaten, van wie de ondergetekende advocaat en procureur Mr. I.W.H.M. Koers uitdrukkelijk door appellante is gemachtigd en als haar gemachtigde zal optreden met het recht van substitutie.

Gemachtigde in onderhavige zaak is door appellante bepaaldelijk gevolmachtigd in de zin van art. 70 lid 1 Vreemdelingenwet om bezwaar, beroep en in de onderhavige zaak hoger beroep in te stellen bij de Raad van State Afdeling Bestuursrechtspraak, alsmede voorlopige voorzieningen te vragen bij de administratieve rechter.

Procesverloop..

Appellante heeft op 7 april 2003 bij de Minister van Vreemdelingenzaken en Integratie een verzoek tot het verlenen van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd in de zin van artikel 14 van de Vreemdelingenwet, met als doel "Medische behandeling".

Bedoelde aanvraag werd bij beslissing van de Minister van Vreemdelingenzaken en Integratie d.d.11 februari 2004 niet ingewilligd. Tevens werd aan verzoekster aangezegd, dat zij Nederland binnen vier weken diende te verlaten.

Appellante kon zich niet verenigen met bovenvermeld besluit van 11 februari 2004 en de daarmede verband houdende last tot uitzetting en zij heeft daartegen bezwaar aangetekend.

Bij beschikking d.d. 9 november 2004 (verzonden d.d. 11 november 2004). is het bezwaarschrift van appellante afgewezen, met als bijkomende rechtsgevolgen:
-een last tot uitzetting (24 uurs termijn)
-toestemming om de reeds aangespannen VOVO in Nederland af te wachten .Een door appellante ingesteld beroep bij de Rechtbank te Arnhem werd gegrond verklaard bij uitspraak d.d. 15 april 2005. Vervolgens is er door verweerder een nieuwe beslissing genomen op het bezwaarschrift gericht tegen de beschikking d.d.11.02.februari 2004.

Het ging daarbij om de beschikking d.d 23 augustus 2005 (verzonden d.d. 23 augustus 2005), waarbij het bezwaarschrift van appellante andermaal werd afgewezen, met als bijkomende rechtsgevolgen:
-een last tot uitzetting
-toestemming om een aan te spannen VOVO in Nederland af te mogen wachten ..

Koers & Romviel
advocaten

In een eerdere uitspraak in een zaak van appellante van de Rechtbank Den Haag (Zittingplaats Arnhem d.d. 15 april 2005) werd in rechtsoverweging 5 vermeld, dat het aan verweerder was in ieder geval de eerste stap te zetten bij het verlenen van de in het BMA- advies bedoelde begeleiding.

In de beschikking d.d. 23 augustus 2005, te weten de herhaalde beschikking tot afwijzing van het bezwaarschrift in de onderhavige zaak wordt het bezwaarschrift wederom ongegrond verklaard, doch onder de overweging:
a.dat er geen wijzigingen in de medische situatie van appellante zijn
b.dat er derhalve geen aanleiding bestaat een nieuw BMA-advies te vragen
c.dat er wordt uitgegaan van de juistheid van het advies.

Voorts wordt andermaal (ondanks de genoemde eerdere uitspraak van de Rechtbank) overwogen, dat:

1. appellante mag reizen om in Turkije een MVV-procedure af te wachten
2. het aan appellante is, of zelfs aan de gemachtigde van appellante om voor de nodige overdracht van medische gegevens te zorgen en de nodige begeleiding tijdens de reis te realiseren.

Appellante kon zich hiermede niet verenigen en achtte zulks in strijd met hetgeen hiervoor is overwogen in de uitspraak van de Rechtbank Den Haag (Zittingplaats Arnhem d.d. 15 april 2005) in de onderhavige zaak en acht overigens een uitzetting uit Nederland c.q. een gedwongen begeleid uitreis uit Nederland onder de bovengenoemd condities onzorgvuldig c.q. strijdig met een zorgvuldig beleid terzake.
Destijds werd door verweerder overwogen, dat aan de overwegingen, die aan de afwijzende beschikking ten grondslag liggen voor wat betreft het BMA-advies terzake het reizen van appellante op zich geen doorslaggevende betekenis werd toegekend. Er werd gesteld: *"er wordt opgemerkt, dat aan het feit, dat het BMA voorwaarden aan het reizen betrokkene stelt, geen doorslaggevende betekenis wordt toegekend"*

In de beschikking op het bezwaarschrift d.d. 18 december 2006 in de onderhavige zaak overweegt verweerder vervolgens (terwijl het dezelfde zaak betreft), dat daar waar in het BMA-advies wordt geconcludeerd, dat appellante mag reizen er derhalve voor verweerder ook geen aanleiding bestaat om betrokkene vrij te stellen van het MVV-vereiste. Laatstgenoemde beschikking is gebaseerd op een BMA-advies d.d. 12 juli 2006, waarin andermaal wordt geconcludeerd, dat bij uitblijven van behandeling er sprake is van een medische noodsituatie op korte termijn.

Bij beschikking d.d. 18 december 2006 is het bezwaarschrift d.d. 24 februari 2004 andermaal ongegrond verklaard.

Vervolgens is terzake een beroepschrift ingediend bij de Rechtbank te Utrecht tegen de afwijzende beschikking op het bezwaarschrift 18 december 2006.

Bij uitspraak d.d. 23 augustus 2007 (verzonden d.d. 27.08.2007) is het door appellante ingestelde beroep tegen voornoemde beschikking van de Staatssecretaris van Justitie, voorheen de Minister van Vreemdelingenzaken en Integratie door de Rechtbank Den Haag, zittinghoudende te Utrecht ongegrond verklaard. (zaak met zaaksnummer: AWB 07/548 BEPTDN).

Het onderhavige beroep van appellante richt zich tegen de uitspraak d.d. 23 augustus 2007 (verzonden d.d. 27.08.2007) waarbij het door appellante ingestelde beroep tegen de beschikking van de Staatssecretaris van Justitie d.d. 18 december 2006, voorheen de Minister van Vreemdelingenzaken en Integratie door de Rechtbank Den Haag, zittinghoudende te Utrecht ongegrond verklaard. (zaak met zaaksnummer: AWB 07/548 BEPTDN).

Het hoger beroep richt zich met name tegen de navolgende onderdelen van de uitspraak:

- rechtsoverweging nr. 2.13 , waarbij is overwogen, dat :

"nu ook het reizen op zichzelf, blijkens het BMA- advies, mits omkleed met de nodige zorg, zal kunnen plaatsvinden en nu thans niet aam de orde is – zoals ten tijde van de eerdergenoemde uitspraak wel het geval – dat verweerder zich niet aan deze voorschriften heeft gehouden, dan wel dat aannemelijk is dat hij zich daaraan niet zal houden, heeft verweerder zich naar het oordeel van de rechtbank terecht op het standpunt gesteld, dat zich geen situatie voordoet als bedoel in artikel 17 eerste lid. aanhef en onder v Vw."

- Voorts richt het hoger beroep zich op de overweging 2.15, waarin wordt overwogen, dat geen gebruik wordt gemaakt van de bevoegdheid om de hardheidsclausule toe te passen.

Appellante tekent hoger beroep aan tegen de uitspraak (zie bijlage), te weten de uitspraak d.d. 23 augustus 2007 (verzonden d.d. 27.08.2007) waarbij het door appellante ingestelde beroep tegen de beschikking van de Staatssecretaris van Justitie d.d. 18 december 2006, voorheen de Minister van Vreemdelingenzaken en Integratie door de Rechtbank Den Haag, zittinghoudende te Utrecht ongegrond wordt verklaard. (zaak met zaaksnummer: AWB 07/548 BEPTDN) en wel om
navolgende redenen:

Grief I

Ten onrechte is in rechtsoverweging 2.13 overwogen, dat in casu het reizen van appellante in verband met haar gezondheidstoestand wel verantwoord is op basis van de aanname c.q. overweging, dat verweerder zich wel aan de voorschriften zal houden.

Toelichting.

Op dit punt is er naar mening van appellant allerminst duidelijkheid en heeft de Rechtbank naar mening van appellante, gezien de bestaande onduidelijkheid ten onrechte aangenomen, dat het gedwongen reizen tot terugkeer gezien haar gezondheidstoestand verantwoord is. De ene keer

(beschikking d.d. 18 december 2006), pagina 5, 3e alinea laatste gedeelte) wordt door verweerder overwogen, dat bij gedwongen uitzetting de vervulling van de voorwaarden tijdens de gedwongen uitreis; bij de vreemdeling (hulpverleners, familie enz.) ligt, terwijl daarentegen blijkens de inhoud van het verweerschrift d.d. 5 juli 2007 in de beroepsprocedure bij de Rechtbank Utrecht wordt gesteld, dat de verantwoordelijkheid bij gedwongen uitreis slechts in beginsel bij de vreemdeling ligt, doch dat de Staatssecretaris bij gedwongen uitzetting zelf "zorg draagt voor de vervulling van die voorwaarden".

Onder bovengenoemde onduidelijke omstandigheden is het naar mening van appellante gezien haar gezondheidstoestand niet verantwoord om te reizen en zou ingevolge artiekel 17, eerste lid aanhef en onder c, Vw haar aanvraag v.t.v. niet tot afwijzing hebben mogen leiden in verband met het ontbreken van een machtiging tot voorlopig verblijf.

Het verleggen van de verantwoordelijkheid naar de patiënt zelf c.q. diens gemachtigde, getuigt niet van een zorgvuldige besluitvorming in de onderhavige zaak. Ten onrechte wordt door de Rechtbank in dit kader slechts overwogen, dat het aannemelijk is, dat verweerder zich wel aan de voorschriften zal houden.

Grief II.

Ten onrechte is door de Rechtbank Utrecht niet c.q. niet voldoende getoetst of "het reizen op zich" en de omstandigheden waaronder een dergelijke terugreis zou dienen plaats te vinden tot een medische noodsituatie zou kunnen leiden, waarbij "het reizen op zich" een onbillijkheid van overwegende aard oplevert in de zin van artikel 3.71 lid 4 van het Vreemdelingenbesluit.

Toelichting.

De Rechtbank heeft de terugreis naar Turkije en het reizen slechts getoetst in het kader van artikel 17, eerste lid aanhef en onder c. De Rechtbank heeft in dit kader slechts overwogen in rechtsoverweging 2.13, dat het niet aannemelijk is, dat eiser zich niet aan de voorschriften zal houden. Verweerder heeft verder niet getoetst op basis van de hardheidsclausule.

Echter bestaat er, gezien het procesverloop, grote onduidelijkheid over de wijze waarop verweerder invulling zal geven aan het BMA-advies. Wordt de verantwoordelijkheid voor invulling van de voorwaarden (voorschriften?) in beginsel bij de vreemdeling gelegd of neemt verweerder de verantwoordelijkheid. De Rechtbank acht het slechts aannemelijk, dat verweerder zich aan de voorschriften zal gaan houden, doch naar mening van appellante is zulks geheel onduidelijk, gezien de inhoud van de diverse uitspraken van verweerder in de onderhavige zaak. Met de invoering van de nieuwe Vreemdelingenwet 2000 is de hardheidsclausule in het Vreemdelingenbesluit opgenomen in plaats van in de Vreemdelingenwet. Bovendien is de omschrijving van de hardheidsclausule gewijzigd. Aldaar staat vermeld onder 3.71 lid 4: "Onze minister kan het eerste lid buiten toepassing laten, voor zover toepassing daarvan naar zijn oordeel zal leiden tot een onbillijkheid van overwegende aard".

Appellante heeft in casu een uitdrukkelijk beroep gedaan op de hardheidsclausule onder v verwijzing en beroep op met name genoemde jurisprudentie. Naar mening van appellante is in casu zulks wel degelijk het geval.

Zoals eerder is overwogen, heeft het Bureau Medische Advisering (BMA) een advies uitgebracht inzake de medische problematiek van appellante, waarbij de nodige vraagtekens gesteld konden worden als het ging om de terugreis naar Turkije.

Uit de BMA nota van 12 juli 2006 wordt in het geheel niet duidelijk welk soort behandeling het risico op een acute psychiatrische decompensatie na gedwongen terugkeer zou kunnen wegnemen. In het genoemde advies concludeert het BMA, dat in het onderhavige geval bij uitblijven van behandeling er sprake is van een medische noodsituatie op korte termijn.

Bij brief van 15 maart 2004 heeft appellante via ondergetekende gemachtigde een uitdrukkelijk beroep gedaan artikel 3 71, vierde lid, van het Vreemdelingenbesluit. Appellante heeft voorts terzake aangevoerd dat zij langdurig verblijf heeft gehad hier te lande en gezinsleven heeft met haar echtgenote en kinderen. Op grond van humanitaire aspecten zou haar vrijstelling van het mvv-vereiste dienen te worden verleend. Langdurig verblijf heeft consequenties in de totale belangenafweging. De omstandigheden in Turkije zijn instabiel en zouden contraproductief werken op de genezing van betrokkene en haar gemoedsgesteldheid

Naar mening van appellante is verweerder zelf volledig verantwoordelijk en aansprakelijk voor een gedwongen terugkeertransport van personen per vliegtuig of anderszins. Een dergelijk transport dient zelfs met extra zorgvuldigheid te worden benaderd als het om psychiatrische patiënten gaat.

Redenen waarom:

Eiser U verzoekt zijn beroep tegen de uitspraak d.d. de uitspraak d.d. 23 augustus 2007 (verzonden d.d. 27.08.2007) waarbij het door appellante ingestelde beroep tegen de beschikking van de Staatssecretaris van Justitie d.d. 18 december 2006, voorheen de Minister van Vreemdelingenzaken en Integratie door de Rechtbank Den Haag, zittinghoudende te Utrecht (zaak met zaaksnummer: AWB 07/548 BEPTDN) ongegrond wordt verklaard gegrond te willen verklaren en de bestreden uitspraak, alsmede de primaire beslissing van de Immigratiedienst en Naturalisatiedienst te vernietigen.
Naast dit telefaxbericht zend ik U ook een exemplaar van dit beroepschrift per koerier.

Doesburg 21.09.2007
Gemachtigde,
J.W.H.M. Koers

Bijlage: de uitspraak van de Rechtbank Rechtbank Den Haag, zittinghoudende te Utrecht (zaak met zaaksnummer: AWB 07/548 BEPTDN)d.d. 23.08.2007 (verzonden d.d.27.08.2007)